

Славейкова е била благодатна почва, е влиянието отъ Ничше, чиято книга „Тъй рече Заратустра“ е прѣвжедалъ. Влиянието се е почнало доста отрано — още когато скрижалитѣ на поета не сж били написани. Нѣщо по-вече, той „подзема неколко мотива“ изъ Ничшевата книга и постройва малката поема „Сянката на Свѣрхчовека“ — нехайно захвърлена, недоработена. На това нехайство причинитѣ сж другадѣ. Въ статията за Адамъ Мицкевичъ той се обявява противникъ на „онова разпѣване човешката душа, което по-вечето художници сж се затирили да правятъ въ модерната литература“. Но, заинтересованъ отъ сждбата на своя гениаленъ учителъ — единъ кризисъ въ Ничшевата душа, за който е виновна нашата епоха, — той написва поемата, твърдѣ интересна по развитие на моралнитѣ мотиви, а послѣ я изоставя, за да не наруши хармонията на останалитѣ. И отсетнѣ се случваше Славейковъ да се опълчва противъ съврѣменнитѣ течения. Ала най-голѣмиятъ памфлетъ противъ модернизма е литературната бѣлѣжка за Рихардъ Демеля въ „Немски поети“. Да се отрича Демель? Да се отричатъ плеадитѣ титани на съврѣменното слово и художество, чиито крупни звѣзди не залѣзватъ на европейския хоризонтъ? — Странно. Странно е, защото съ това се отрича половината публика, склонна къмъ такива художествени прѣживявания и такива поетически емоции . . . Въ мирѣтъ на чистото искусство нѣматъ право на животъ подобни отрицания. Отъ друга страна Ничшевото влияние върху Славейкова има голѣмо значение. Защото плодъ на това влияние е „Фрина“. Онази художествена идея, която носи поемата, е скрѣпена само посрѣдствомъ Ничше. Тази нова идея е насладата отъ формата, т. е. отъ